

2021

Sborník 47. ročníku trampské literární soutěže

Psí oči

Říjnové romantické slunce půvabně prodlužovalo stíny a pomáhalo stromům zlatit listí. Jeřabiny a šípky ronily krvavé slzy podzimu, pole kolem trati dýchala žábami úhledných brázd a lesy zneklidněly nervozitou jelenů. Nebe bylo bez mráčku, slibovalo chladný, ale suchý večer.

Bob se zamyšleně díval z okénka vagónu spěchajícího vlaku. Byl na jednom z posledních letošních vandrů. Co nevidět bude zima a tu rád trávil v chalupě v horách, stejně jako horké léto. Ale jaro a podzim, to jsou údolí, lesy, skály a řeky. A také kluci a holky, co se s nimi potkává u ohňů ve skrytých kempech. Dneska už byl ale podzimně naladěný, měnil se v horského medvěda, rád by byl pod Ostrým kamenem sám. Chtěl se rozloučit s přírodou, popřát jí dobrý zimní spánek a k tomu se moc nehodilo bujaré veselí radostně naladěných trampíků.

Konečně si hodil ranec na záda a vydal se ze zastávky úzkou cestičkou do skalnatého kopce. Poslouchal podvečerní muziku několika odvážných ptačích virtuózů a unavené vrzání popruhů svého těžkého zavazadla. Noc bude studená a on měl rád teplo a pohodlíčko, proto navíc táhl svetr, vaťák a samozřejmě velkou placatici rumu na grog.

Cesta se kroutila stále nahoru, teď si musel dávat pozor, aby neminul nenápadnou odbočku, která ho zavede do kempu. Našel ji bez problémů, ze zvyku za sebou zametl stopy a zmizel v nízkém porostu. Po chvíli se cesta opět rozšířila a Bob mohl pohodlně kráčet dál. Nezdálo se, že by před ním někdo šel, tak se mu možná opravdu podaří užít si samotářský víkend.

Kemp Ostrej kámen vybudovali nadšenci před mnoha lety pod skalním převisem poměrně hluboko v lese. Nejdříve ho znalo pár zasvěcených,

postupně se jejich počet zvýšil, ale nikdy se nestalo, aby se sešla větší skupina trampů. Kousek dole byl čistý potok, takže nebylo potřeba myslet předem na vodu, v lese dost dříví, úkryt před deštěm, prostě ideální flek.

Bob dorazil ještě za světla. Docela rád shodil ze zad ranec a protáhl se.

„Sakra, stárnu,“ zabručel a podrbal se v notně prokvetlém plnovousu.

Ohniště bylo uklizené, vedle připravená hranička nalámaných klacků. Kolem čisto, až na pár vajglů mezi kulatinou laviček. Bob se na ně zamračil, pečlivě je vydloubal a schoval do pytle na odpad. V mělké jeskyňce byly nastlané poměrně nové větve, ve štěrbině cancák, tři konzervy „kdyby něco“, nádoba na vodu a krabičky se solí a pepřem.

Bob došel k potoku, naplnil kotlík a čutoru. Pak ještě přinesl dříví, rozdělal oheň a konečně si začal chystat večeři. A právě když dožvýkal poslední sousto chleba se špekem a cibulí, zaslechl šramot. Někdo přicházel.

Nejdříve se objevil psí čumák, potom celý pes. Velký pes. A mezi jeho nohama proběhl malinký psík. Oba zůstali stát a vytvořili tak na chvíli dvoupsí sousoší. Za nimi se vynořili dva lidé, kluk a holka v maskáčích. Oba měli evidentně stejnou velikost kajdy, ale zatímco jemu čouhala z rukávů hubená zápěstí, ona měla rukávy ohrnuté, aby ruce mohla vůbec používat.

„Ahoj,“ řekli dvojhlasně a zaraženě, asi chtěli být také sami.

„Ahoj, pojd'te se ohřát,“ zval je Bob, udělal přátelskou grimasu, vstal a natáhl ruku, „Bob.“

„Anka.“

„Tonda.“

Pozdravení měli za sebou a všem bylo jasné, že se musí přičinit, aby spolu strávili příjemný večer. Pokukovali po sobě, nakonec ticho prolomila Anka.

„Dáš si s náma šipak?“

Bob tázavě zvedl obočí.

„Nevim, co je šipak, ale mám rum.“

„Tak to bude nadívanéj šipak,“ usmála se Anka a triumfálně vytáhla ze žracáku pytlík se sušenými šípky.

Tonda došel pro další dřevo, protože se ochladilo a bylo potřeba hodně topit. Bob byl rád, že si vzal svůj oblíbený králičí ledviňák. Dvojice mladých trampů se mu začínala líbit a měl pocit, že mu s nimi bude hezky. Anka měla uklidňující pohled pečující srny, úsporné a promyšlené pohyby, čišela z ní laskavost a dobrota. Její partner ji sledoval upřímnýma očima plnýma lásky a Boba tak hřály nejen plameny praskajícího ohně, ale také jejich hezký vztah.

Velký pes, tmavý labrador, si poslušně lehl na celtu a vyhříval se v bezpečné vzdálenosti od plamenů. Malý pinč Žolík obcházel kolem a nenápadně se přibližoval k Bobovi.

„Nekopne mě?“ zasmál se Bob a pomalu nabídl pejskovi ruku k očichání.

Žolík tak váhavě učinil a okomentoval to psí řečí.

„Půjdeš ke mně?“ zeptal se ho Bob a Anka zavrtěla hlavou.

„On nemá důvěru k cizím lidem, protože zažil...“

Ale Žolík neváhal, skočil Bobovi do klína a usadil se tam.

Tonda, který právě přikládal do ohně, se nestačil divit.

„Tak to se ještě nestalo. Nevím, jak jsi na něho zapůsobil, ale on nemá s lidmi nejlepší zkušenosti, vzali jsme ho z rodiny, kde měli dost zlého kluka, co nejradši ze všeho týral všechno živý, včetně rodičů. Asi to s pesosama umíš.“

„Ale vůbec ne, mám před nima respekt, nikdy jsem žádnýho neměl, ani se s pejskama nemuchluju. Sám se divím, jak se to stalo, vid', Žolíku? Co? Hm, nikdy nic neřeknou.“

A Bob zadoufal, že jeho kožešinový ledviňák je opravdu králíčí a ne nedej bože z kocoura.

Žolík štěknul a olízl mu ruku jemným jazýčkem.

„No tak si to spolu užijte. Ale žádný pamlsky, Žolík má přísnější režim, jo?“

„Jasně, to bych si netroufl. A co ten jeho velký kamarád?“

„Borek? Toho odložil jeho majitel, když si ten chudák poranil oko. Páníček se asi nechtěl starat o jednookýho pejska. Přitom Borek se s hendikepem vyrovnal bez problémů. My jsme prostě sběrači takových opuštěných nešťastníků.“

„Já si toho oka ani nevším!“

Dali si první kolo šipaku s nádivkou, čili šípkového čaje s rumem, koukali do ohně a povídali si. Bob si uvědomil, že je vlastně rád, když není sám. Anka s Tondou byli příjemní společníci a malé zvířátko v klíně rozněžnilo jeho duši. Popíjeli a klábosili dlouho do noci, vyprávěli si různé příběhy a zážitky. Plameny magicky osvětlovaly okolí, prohlubovaly jejich vědomí a dolovaly zapomenuté myšlenky. Pak se malý pejsek zavrtěl a upřel svůj zrak na zamyšleného Boba a ten jakoby se probрал ze sna, ospale se usmál.

„Vyprávěl mi kdysi kamarád Žabka, byli jsme spolu na vodě, příhodu se psem. Jednou se takhle vydal na špacír kolem nějaký řeky, bylo to v neděli, takže rodinky na procházce, děti, pejsci, znáte to. A najednou šla proti němu pani s nějakým ratlíkem. A ten byl z Žabky celej paf. Paní ho nemohla odtáhnout, ten pes chtěl pořád za ním. A hlavně ty oči, povídal. Neustále se na něj tak nějak úpěnlivě díval. Žabkovi ten pohled někoho připomínal, tak na pejska zavolal: Viku? Paní se potom konečně podařilo psa odtáhnout a Žabka se večer dozvěděl, že kamarád Vik, už starší pán, nedávno opustil naše slzavý údolí. V hospodě zazpíval písničku, padl a bylo.“

„Hu, to je strašidelný!“, řekla Anka a zívla. Podívala se na Borka, ten spokojeně pochrupeval u jejích nohou, občas zafuněl, nebo se zavrtěl, jak se mu něco zdálo.

„Nevypadá na nějaký převtělení,“ krčil rameny Tonda.

„A tenhle teprve ne,“ smál se Bob a podrbal svého adoptovaného mrňouska za ušima.

Ještě chvíli si povídali, pak se uložili do pelechů a šli spát. Občas někdo přiložil, tak jim bylo krásně teplo. Žolíkovi se nechtělo, ale režim je režim, tedy musel pod svou deku vedle Borka. Poslechl, ale ráno už netrpělivě přešlapoval u Boba. Potom zhltнул mističku přesně odměřeného psího žrádla a vesele poskakoval kolem.

Posnídal i Bob s novými kamarády. Ti se pomalu sbalili a chystali se jít dál. Bob je se zájmem pozoroval, popíjel kafe z ešusu a vychutnával krásné jitro. Dole pod nimi se válela mlha, kterou se snažilo proniknout mdlé vycházející slunce, bylo ticho, jen občas cinklo, jak Toník zapínal popruhy usáren. Anka se vrátila od potoka celá zružovělá během, aby se zahřála po mytí ve studené vodě.

Konečně byli hotovi a loučili se.

„Tak ahoj a dík za pěkněj večer,“ řekl Tonda a myslel to upřímně.

„Někdy zase ahoj!“ přidala se Anka a plácla se do stehna, „Borku, jdeme!“

„Ahoj, bylo mi s váma dobře!“ usmál se Bob a pohladil Žolíka u svých bot, „s tebou nejvíc, mrňousi!“

Žolík se na něho sápal drobnýma nožkama. Musel ale poslechnout volání Tondy. Vyběhl k cestě, pak se zastavil a otočil se k Bobovi. Udělal nešťastné psí oči, jak byl rozpolcený touhou a poslušností.

Bob se do těch velkých tmavých očí dlouze zadíval.

„Žabko?“ vydechl.

Žolík ňafnul a zmizel v lese. Po chvílce se ozvalo ještě zaštěkání, asi pozdrav a rozloučení, potom už bylo ticho.

Mlha se doplazila až k tábořišti a tak se Bob rychle sbalil a vystoupal až nahoru na skálu. Zamyšleně si prohlížel údolíčko cudně zahalené mléčným závojem, ale cítil podivný neklid, nemohl se uvolnit a užít si tu nádhernou romantiku.

Konečně se rozhodl. Přiznal sám sobě, proč je právě teď na tomhle místě. Kdepak vyhlídka! Vzdychnul a sáhnul do vnitřní speciální kapsičky maskáčové bundy. Vytáhl malý jednoduchý mobil. Na vandru ho nikdy nepoužíval, měl ho pro jistotu, koneckonců jeden infarkt už měl. A věděl, že na tomhle místě je spolehlivý signál.

Trochu roztřesenýma rukama vytočil Žabkovo číslo a nechal dlouho vyzvánět. Zkoušel to potom ještě několikrát, ale nedovolal se. Bylo ticho, nepohnul se ani lísteček a mlha vše halila do nicoty.

